

Publicerad 2008-06-06 14:20 av Christine Bylund

Hawaii

Svalorna flög skyhögt och lovade alltjämt vackert väder.

Här luktar det, hägg, och här och här!</I>, utbrast jag.

Men hon kunde inget känna genom psuedo-pollen-snoret.

Men vi kände ökenvindarna som brände våra lår.

Jag kände hur huden på axlarna liksom rullades upp och förbrändes.

Innan vi inhandat kaktussvalka i vitkaklat apotek.

Jag lutade mig mot det isande stålet i hissen och lovsjüng min fåfänga från hjärtat.

Varje kväll inspekterade jag färgskillnaden på min kropp, och suckade nöjt över allt det jämna bruna.

Dagar rann jämntjockt förbi, det är en vecka sen sist någon var här</I>, sa jag och vi kunde inget förstå. För tiden hade inte gått.

Vi bebodde nu den ylleröda fyrkanten, sedan vårt hem över en natt förvandlats till något sorts Bulgariskt charterhotell med rivningslängtan.

Vi läste det glada budskapet med magstöd för att överrösta den bullrande gräsklipparen med vaktmästaren på.

Han som uppfostrande uppmanat oss att använda solsyddsfaktor, innan det blev försent.

Vi hade dumdristigt nekat.

Men sen i allt det vitkaklade svala, krupit till vårt kors och erkänt.

Erkänt det som signalröda huden redan visat.

<I>Vaktis, vaktis, vi har köpt en solskyddsfaktor nu</I>, triumferade vi.

<I>Jasså, vad heter den då? Min är lite lyxig</I>, sade han utan att skryta. <I>Den heter Hawaii!</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christine Bylund med Poeter.se id #22453 innehar upphovsrätten